

— Не бой са рече египтянинътъ, ей — сега ще свѣтне.

Пріятна свѣтлина наченъ да са раздава на сѣкѣдѣ, и Юна, споредъ колкото предметытъ ставахъ ясны, помисли че са намѣрва въ една непространна стая украсена ввредъ съ черни работы. Черъ столъ лежеше до нея и посрѣдъ стаята издигаше са малкъ жертвеникъ предъ който са намѣрваше мѣденъ треножникъ. Въ единъ жгълъ са виждаше на великолѣпенъ мраморенъ стълпъ една исполниска глава отъ черъ мраморъ; отъ класовѣтъ на вѣнеца който обвиваше челото, тя позна великата египетска богини. Правъ предъ жертвеника, Арбакъ като сложи вѣнеца си, виждаше са занетъ за да влѣе въ треножника една жидкость отъ ссѣдъ направенъ отъ коринтска мѣдъ, тосъ часъ искочи отъ треножника синкава свѣтлина която искрѣеше и са овиваше; египтянинътъ са вържъ при Юна и като промърмора думи на езикъ неѣ неизвѣстенъ, една завѣса задъ жертвеника наченъ да трепти и отъ двѣтъ страни; послѣ са раздѣли на двѣ и Юна видѣ отъ тамъ едно пространство безралично, безцвѣтно, което постепенно ставаше по чисто, по видѣло на очитѣ ѣ, докато най подиръ са поевихъ ясно дървета, рѣкы, моравы и джбравы като въ единъ дивенъ и очарователенъ водоносъ; най подиръ са поевн на тѣзи сцена една леконога и безцвѣтна сѣнка и са спрѣ предъ Юна; и сѣщото влшебство, което чудодѣйствувашо на сцената, придадо постепенно свѣтлина и на сѣнката която пріе образъ и очерташе . . . и сто, въ образа и въ очерташята . . . Юна позна себе си.

Сѣнката останъ на сцената са преобърнъ на салонъ на богатъ, палатъ, посрѣдъ са издигаше престолъ и на около стояхъ стражи и прислужници, а една блѣдна рѣка държеше надъ престола образа на единъ вѣнецъ.

Послѣ са поевн ново лице облечено въ черни дрехы отъ главата до краката, лицето и чертытъ му не са виждахъ; туй ново лице колѣничъ предъ изображеніето на Юна, стискаше ѣ рѣката и като ѣ показваше престола капаше ѣ за да са покаче на него.

О, колко тупаше сърцето на Юна, на истинна та Юна! гласъ отъ близу, гласътъ на Арбака ѣ попыта като ѣ пошущъ на ухото.

— Искашъ ли да са объеви неизвѣстната сѣнка?

— Да, да, отговори радостно Юна.

Арбакъ подигнъ рѣка и тосъ часъ паднъ завѣсата която прикрываше образа на видѣніето; момата оплашена извика. Видѣніето представяше образа на Арбака който бѣ колѣничилъ предъ образа на Юна.